

Hồi Thứ Ba Mươi

Hải Triều phép khiến yểm thần bài, Tôn Tẫn kế phá Hồn ngươn trận.

Nói về Hải Triều thánh nhân niệm động chơn ngôn, chỉ giữa thình không, bay xuống một vị tôn thần, tên là Thái Tuế Vương Nhậm, đứng trên mây cúi nhìn hỏi rằng: "Đòi tôi có việc chi chăng?" Hải Triều nói: "Nay có bài yểm thần này, xin cậy tôn thần dùng phép lực đem tới dinh Yên đánh chết Tôn Tẫn, chớ cho chạy thoát, nếu trái lệnh sẽ bị biếm". Thái Tuế lãnh mạng, tay cầm bùa yểm thần, nổi một trận gió xoay vần, bay qua dinh Yên (vốn cái bùa yểm thần này chuyên đánh các vị thần trên trời chẳng luận tiên phàm, hễ bị cái bùa ấy đè lên tan xương nát thịt).

Nói về Tôn Tẫn đang ở trong dinh, cùng sáu vị kỳ bài ăn tiệc mừng công, qua đến canh hai, thình lình mây đen密布, cả trời tinh đầu tối tăm. Tôn Tẫn nói: "Vì sao mà trời sanh đại biến như vậy?" Chúng tướng nói: "Có khi trời muốn mưa chăng?" Tôn Tẫn vừa bước ra tướng xem coi kinh hồn, ngó qua dinh Tẫn than thở nói: "Lão thầy chùa già! Ta cùng người chẳng có oán thù chi, sao người muốn ra tay độc ác như thế?" Nói rồi trở vào tướng, chúng tướng hỏi: "Có phải là trời muốn mưa chăng?" Tôn Tẫn nói: "Không phải, đêm nay chúng người chớ về, hãy ở lại trong dinh ta một đêm, chuyện văn cho vui". Chúng kỳ tài cả mừng rồi uống rượu. Tôn Tẫn khuyên mời ân cần, làm cho mấy tên kỳ bài say mềm bất tỉnh như sự, dựa ghế ngủ ngon. Tôn Tẫn dạy Tôn Yên kêu khiêng cánh cửa lớn vào đây cho mau. Tôn Yên dạy quân khiêng vào tướng để trong phòng, dùng ghế kê bốn chân, rồi dạy khiêng sáu tên kỳ bài, một người thì để nằm trên ván cửa, một người để nằm ngang qua trên đầu, bên tả hai người, bên hữu hai người, rồi quét dưới tấm ván ấy, trải nệm lông, Tôn Tẫn nằm dưới ngược mặt lên, trải cờ hạnh huỳnh trên mình, hai cây bửu kiếm đặt hai bên, gậy trầm hương để ngang dưới chân, dạy Tôn Yên nằm trên cửa, ngay dưới chân mình. Tôn Yên chẳng dám trái mạng, bèn trèo lên ván cửa, nằm ngang dưới chân Tôn Tẫn mà ngủ, và hỏi rằng: "Tam thúc! Có gì đêm nay ngủ cách khác thường như vậy?" Tôn Tẫn nói: "Người chưa rõ, đêm nay đến canh tư, Hải Triều liệng bùa yểm thần đánh ta, nên ta làm phép này mà lánh nạn, người cứ việc nằm đó, không nên vọng động". Lúc ấy gần tới canh tư, sáu tên kỳ bài ngủ mê như chết, miệng ngáy pho pho, duy có một mình Tôn Yên chẳng hề an giấc, nằm trên

váng nghiêng qua trở lại, xảy nghe nổ vang một tiếng, cả mình mồ hôi như xối, biết là yểm thần bài đến, bèn nhắm mắt chẳng hề cựa quậy.

Nói về Thái tuế lãnh binh yểm thần bay tới dinh Yên đứng trên thanh sa trường, giờ thần bài đánh xuống, tức thì bia yểm bay xoay vần trở lên, Thái tuế thấy bia không rớt xuống, lại bay trở lên, thì ngờ Tôn Tẫn không ở trong đó, bèn nhắm mắt xem coi (Nguyên cặp mắt Thái tuế này rất nên cổ quái, lúc trước can vua Trụ, không nên lập lộc đài, bị vua Trụ giận khoét hai con mắt, may gặp ông Đạo đức chơn quan, cứu đem về núi, lấy hai hườn kim đơn bỏ vào lỗ mắt liền mọc ra hai cánh tay, hai cánh tay ấy có hai con mắt, trên xem thấy ba mươi ba tầng trời, dưới soi khắp mười tám tầng địa phủ) thấy Tôn Tẫn nằm ngửa dưới đất, có một con rồng vàng trước đầu, bên tả có hai con mãnh hổ, bên hữu hai con mãnh hổ, dưới chân một con rồng vàng, xông ra hào quang sáng rỡ, phủ vây cả trường, nên bia yểm thần bay xuống không đứng, Thái tuế xem khắp rõ ràng, bèn xách bia yểm thần trở về Hổn ngươn trận, vào đài thiên môn đem việc rồng vàng hộ thể, hổ báu che thân, nên không giết đứng mà tỏ lại một hồi. Hải Triều chẳng biết làm sao phải thâu bia yểm thần. Thái tuế bay tuốt lên trời.

Lúc ấy Tôn Tẫn nằm dưới ánh cửa, chờ đến sáng kêu Tôn Yên thức dậy, thấy sáu tên kỳ bài còn ngủ lản như vụn. Tôn Tẫn nói: "Nay đại nạn đã qua khỏi rồi, bây giờ không sai tướng phá trận mà cứu Mao Toại còn đợi chừng nào?" Bèn truyền lệnh đánh trống nhóm tướng, rồi kêu mấy vị kỳ tài thức dậy. Mấy vị kỳ tài thức dậy, lấy mắt nhìn nhau mà cười ré, xem thấy bảy tên học trò, nai nịt vào trường, thì lật đật về dinh mình chẳng kịp rửa mặt, lấy khôi giáp của Tôn Tẫn cho ngày trước, nai nịt tề chỉnh, kéo nhau vào trường, Tôn Tẫn lên trường, kêu chúng tướng mà hỏi rằng: "Nay Hải Triều bày trận Hổn ngươn, ngoài lửa gió, sấm, thiên binh, thiên tướng, chẳng những người phạm phá không đứng mà thôi, dẫu người tiên phật cũng không dám khinh vào trận ấy, chúng người là người giúp đời trị nước nên ứng thời trời, phước to mạng lớn, mới nên vào trận. Hôm nay ta điều binh khiển tướng, chẳng luận văn võ gồm tài, duy chọn người phước lớn thì thôi". Bèn kêu Liêm Hoàng Cô mà nói rằng: "Từ xưa đến nay, hễ ta xung phong phá trận, thì phải có người tướng tiên phong. Hoàng cô là người học đạo trên núi danh sơn, phép lực phi thường đáng làm chức Tiên hành phá trận, hãy lãnh cờ hạnh huỳnh của ta, qua phía Càn đánh vào trong trận đánh những phong, lôi, thủy, hỏa, đao thương, sa, thạch, đừng chúng tướng còn vào trận cho dễ, trước phá thiên môn, sau phá địa bộ, lui thần sai tướng qua lại tiếp ứng, song phải hết lòng cẩn thận". Liêm tiểu thơ vội vàng lãnh cờ xuống, sấm sửa ra trận. Tôn Tẫn kêu Lưu Bang dạy rằng: "Người theo Liêm tiểu thơ phá hướng Càn, đánh vào trong trận, tuốt lên đài phía Nam có hai cây cờ nhứt tinh và nguyệt ba, nhổ quăng khỏi trận, trên đài ấy có Hải Triều trấn giữ, song y chẳng dám hại người đâu,

mặc tình người tung hoành xông đột. Hễ phá trận thiên môn rồi thì tuốt qua đài thứ hai phụ tiếp Phàn Khoái, đồng phá trận địa hộ, ấy là cái công đầu của người đó". Bèn dạy Châu Bật theo Lưu Bang vào trận, lên đài thiên môn đập phá trống ngũ lôi, chặt ngã cờ nam đầu, bắc đầu và cờ nhị thập bát tú, áp phá thiên môn. Còn Phàn Khoái thì đi với Tào Tham, Hạ Hầu Anh phá đài phía Bắc, đánh tan thập điện diêm quan, đầu trâu mặt ngựa, rồi tuốt đến hầm âm khanh giết bảy mươi hai tên quân cầm cờ giấy mà cứu Mao Toại, ấy là công lớn của người. Còn Tôn Yên đi với Tiêu Hà, tuy y không biết võ nghệ, song ngày sau phước chẳng nhỏ, người dẫn y cùng sáu trăm bốn mươi tám tên quân mạnh mẽ đến dưới đài trung ương, có sáu viên tướng Tần ở đó, người phải ra sức một mình đánh lui sáu tướng tự nhiên có người đến tiếp, hễ giết lui tướng Tần rồi đánh tuốt lên đài, tuy không bắt được, song cũng làm cho vua tôi nó vỡ mặt". Đoạn kêu Ngụy Hổ, Giải Tính, Tống Long, Ngô Quang, năm người học trò dẫn năm trăm binh mã bố theo ngũ hành, nai nịt cờ hiệu năm sắc, dùng theo ngũ hành sanh khắc, ngoài trận có năm tòa dinh, bố theo kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Các người mặc đồ đỏ thì đánh vào cửa tây, đồ đen đánh vào cửa Nam, đồ xanh đánh vào cửa trung dinh, đồ vàng thì đánh vào cửa Bắc, đồ trắng thì đánh vào cửa Đông, phải ra sức đánh phá chẳng đặt trái lệnh". Và kêu Khoái Văn Thông dạy rằng: "Người phải chấp chưởng dinh bàn, thôi đốc ba quân đánh trống trợ oai". Điều khiển xong rồi, Tôn Tần xách gậy ra dinh xem trận.

Nói về các tướng lãnh lĩnh, quyết lòng áp ra phá trận, chẳng đốt pháo cũng không la hét, len lén giục ngựa chạy qua dinh Tần.

Thiệt là:

Người như mãnh hổ lìa non Bắc,
Ngựa tợ giao long vượt biển Đông.

Nói về Liêm Tú Anh một người một ngựa xông qua dinh Tần, quân vào báo cùng Vương Tiễn rằng: "Có binh tướng bên Yên đến phá trận, binh đông vô số, đi đầu là một viên nữ tướng". Vương Tiễn nghe báo biết là Liêm Tú Anh, trong lòng căm giận, dắt các tướng phát pháo giục ngựa xông ra, gặp Liêm Tú Anh đánh nhau một trận, đến vài mươi hiệp, bọn Tôn Yên kéo đến phủ vây, Vương Tiễn cả thua bỏ chạy, các tướng theo sau rượt tới, vào đến trận chẳng thấy Vương Tiễn đâu, trong ấy tối tăm mù mịt, chẳng phân Nam Bắc. Lưu Bang nói: "Thiệt rất dữ a!" Phàn Khoái nói: "Chưa mấy, chỗ núi này càng dữ hơn nữa". Hai người đang nói chuyện, xảy nghe tiếng nổ vang bốn phía, cát, đá, gươm, đao, theo gió bay ào ào. Phàn Khoái nói: "Không xong, lạ dữ, lạ dữ, trong này có nước lửa, sấm sét ở đâu mà theo gió bay tới âm âm, chớ đánh phá làm chi, dẫu muốn chạy cũng không đường ra khỏi". Lưu Bang nói: "Nam quận vương đãi ta trọng hậu như thế, hôm nay sai ta vào phá trận,

đầu chẳng may có chết trong trận cũng cam lòng". Đang chuyện văn xảy thấy Vương có một mình một ngựa xông tới, tay cầm cờ hạnh huỳnh, giơ bốn phía phát luôn ba cái tức thì nổ lên một tiếng gió lặng đá êm, lửa tắt nước lui, các tướng nói: "Phong Lôi Thủy hỏa này, vốn là đồ tà thuật hết, bây giờ ta đánh chỗ nào". Tú Anh nói: "Ba tòa pháp đài kia, phía Nam kêu là Thiên môn, phía Bắc kêu là Địa hộ, giữa trung gian kêu là Nhơn Vực". Lưu Bang nói: "Phần tôi phá đài Thiên môn". Phan Khoái nói: "Phần tôi phá đài Địa hộ". Tôn Yên nói: "Còn tôi phá đài Nhơn Vực". Nói rồi ba người giục ngựa như bay. Tú Anh một người một ngựa tuốt lên Thiên môn, xem thấy cả trời tinh tú ngũ đầu tam tài, nhị thập bát tú, cửu diện tinh quan, ngăn đón đường đi, Liêm Tú Anh lấy cờ Hạnh Huỳnh chỉ lên nói rằng: "Chư thần sao chẳng lui về còn đợi chừng nào?" Các thần tránh hai bên, ngựa Lưu Bang vừa tới, Tú Anh quày ngựa qua đài Địa hộ.

Nói về Hải Triều thánh nhân ở trên pháp đài, nghe trong trận có tiếng la hét, thì biết có người vào phá trận, liền đánh lệnh bài, các thần đều hiện hình ra, một vị mình cao trượng sáu, râu đỏ răng lộ, hình tướng dữ dằn. Lưu Bang, Châu Bội hai người cả kinh nói: "Cái người gì mà dữ tợn như vậy, làm sao mà lên đài choặng, thôi phải chờ Liêm Hoàng cô tới nơi mới xong". Châu Bội nói: "Anh em mình liệu sức chết chặng trả cái ơn tri ngộ nếu phá chặng Thiên môn thì công lao chẳng nhỏ, rõ oai thiên hạ đầu chết cũng thơm danh muôn thừa". Lưu Bang nói: "Phải và khi này Nam quận vương có nói: Hải Triều ở trên đài, song va chẳng dám làm hại đến mình, tự ý ta muốn làm chi thì làm, thôi cần gì phải sợ nó, hai anh em ta đánh phá nhàu lên". Nói rồi hét lên một tiếng, quất ngựa ba roi. Con ngựa ấy quày trở lại, không dám chạy lên. Lưu Bang nói: "Con ngựa khốn này, dùng không chặng, chúng ta chẳng cần dùng nó làm gì". Rồi hai người nhảy xuống ngựa. Lưu Bang hơi trưởng thương, Châu Bội múa đại đao đánh tuốt lên đài. Lúc ấy Hải Triều nổi sấm ngũ lôi, xảy thấy kẻ cầm thương, người cầm kích, ở trên không rần rộ bay xuống áp lại phủ vây, Lưu Bang khó nổi tới lui, hoảng kinh cả mình mồ hôi như xối, hét lên một tiếng, trên thiên môn (trên óc) hiện ra một con rồng vàng năm móng bay giữa thình không, còn nguyên thần của Châu Bội thì hiện ra một phi hùng (là con gấu có cánh) nhảy múa trên không, chúng thiên thần xem thấy biết rằng: Tử Vi đại đế vào trận, chẳng ai dám đánh, đều bay về hết. Lưu Bang cả mừng nói: "Mấy vị thiên thần đều sợ ta mà lui hết, thôi chúng ta mau lên đài, chặt ngã cờ nhật nguyệt, rồi đập phá mấy cái trống ngũ lôi. Rượt giết quân sĩ và nhổ cờ nhị thập bát tú quăng hết, Hải Triều xem thất chúng thần lui về, thì lắc đầu than thở, nghĩ rằng: "Nếu ta bắt sống hai tên này cũng chẳng khó chi, ngặt vì nó làm đầu trong hai mươi bốn vị đế, làm chúa bốn trăm năm giang san nhà Hán, mình là người tu hành đâu dám hại nó, tiếc công ta lập nên trận thế trông bắt Tôn Tẫn mà giết ai dè trở lại bị hao hết mấy muôn người ngựa, vốn số trời đã định, uổng phí tâm thần ta một phen cực khổ". Còn đang suy nghĩ, bên kia hai

người đánh tới trước mặt, nạt rằng: "Yêu đạo! Chớ chạy!" Châu Bội xốc lại hơi đao đâm tới.

Hải Triều lấy gương chỉ Châu Bội, nói rằng: "Người chớ nên vô lễ". Tức thì Châu Bội giở tay không nổi, cứ la lớn rằng: "Quái cho yêu đạo, nó dùng tà thuật gì, thôi rồi, đao chém không đặng nữa". Lưu Bang giận lắm, nhảy tới hơi thương đâm nhào, Lão tổ cử gương đỡ khỏi, rồi nói: "Bớ Lưu Bang! Chẳng phải ta không tài chi mà bắt đặng người, vì mạng phước người lớn lắm, nên ta chẳng khứng trái trời, để cho người thành công, ta chẳng làm hại đến người, thôi ta đi!" Lưu Bang nói: "Ai cần người nhượng". Nói dứt lời hơi gương đâm nữa. Lão tổ cỡi kim quang bay tuốt trên không. Lưu Bang thất kinh nói: "Vì sao mà nó xẹt ra một lần sáng, chẳng thấy hình người, quả thiệt lạ lùng". Rồi quay lại thấy Châu Bội đứng sững, không hề cựa quậy, miệng thì kêu: "Lưu đại ca! Lưu đại ca! Xin cứu giúp em với nào". Lưu cô tới mà cứu người". Châu Bội nói: "Không xong, không xong, nếu anh đi rồi, thì thằng yêu đạo nó tới mà giết tôi còn gì?" Lưu Bang túng không biết làm sao nói: "Thôi! Để ta xô thử coi". Nguyên chân mạng thiên tử, thì có bá linh phò trợ, nên nắm Châu Bội xô té nhào xuống đất, đến lúc đứng dậy thì tay chân chuyển động như thường. Châu Bội cả mừng, tay múa đại đao chặt phách bốn phía đài tan nát, rồi dắt nhau chạy xuống, tuốt qua đài địa hộ.

Nói về Phàn Khoái tánh như lửa đốt, một người một ngựa đánh tới hầm âm khanh, kêu lớn rằng: "Mao Toại ở đâu? Ta đến cứu đây". Nạt lên một tiếng chẳng khác sấm vang, đánh giết bảy bên hầm, xảy thấy đầu trâu mặt ngựa, tiêu diện quỷ vương, năm trăm âm binh áp lại phủ vây. Phàn Khoái cười nói: "Đang giữa ban ngày mà thấy ma quỷ, thiệt mới là kỳ". Nói rồi giục ngựa hơi kích, cùng với Tào Tham, Hạ Hầu Đôn rượt đánh ma quỷ, tan hết tốp đó tốp khác áp lại. Tú Anh xông tới, lấy hạnh huỳnh kỳ chỉ lên quỷ hồn tan hết, chẳng thấy hình dạng, xem cái hầm âm khanh, sâu hơn một trượng. Phàn Khoái dòm xuống, thấy khí đen mù mịt, coi chẳng rõ vật chi, Tú Anh nói: "Âm khí chưa tan". Bèn lấy cờ hạnh huỳnh chỉ xuống, khí mù tiêu hết, thấy Mao Toại nằm dựa bên trâu mà ngủ. Phàn Khoái kêu nói: "Mao Toại! Có ta đến cứu đây". Mao Toại mở mắt, thấy trên mé hầm có ba vị tướng quân, một viên nữ tướng, nhìn biết là Liêm Tú Anh, thì kêu rằng: "Hoàng cô cứu tôi với nào!" Tú Anh nói: "Tiên trưởng mau mau bay lên, đặng tôi phá trận". Mao Toại mừng lắm, cỡi kim quang bay lên, thành linh nghe đánh một tiếng, Mao Toại rớt xuống hầm, Tú Anh giận lắm, nói: "Chắc có yêu nhơn ở trên đài, lộng tà thuật, nên Mao tiên ra không đặng, vậy phải mau mau lên pháp đài mà bắt nó". Phàn Khoái nghe nói, quát ngựa tuốt lên pháp đài, thấy hai bên âm binh đông vô số, bèn hét lên một tiếng đánh vệt quỷ, rồi xốc ngựa lại đâm Ngân Liên Tử, hai người đánh nhau ở trên đài. Tú Anh kêu: "Mao chơn nhơn, lên cho mau". Mao Toại nói: "Trên đài có

người đánh, bay lên sao được?" Tú Anh nói: "Không hề chi, có Phàn tướng quân đang cùng yêu đạo giao chiến, nó có rành đâu mà đánh được". Nói rồi cỡi kim quang bay lên, đứng trên mé hầm nói: "Phận ta sống rồi, còn con trâu làm sao mà cứu nó?" Tú Anh nói: "Không hề chi". Liền lấy cờ hạnh huỳnh phất xuống dưới hầm, con trâu rống lên một tiếng, co bốn cẳng nhảy lên. Mao Toại hỏi Vương cô rằng: "Người nào phá trận đó?" Tú Anh nói: "Đó là bọn Phàn Khoái, Lưu Bang, bây giờ còn đang đánh trên đài". Mao Toại nói: "Thôi, để tôi giúp sức cho người mà trả thù cái cừu nhốt tôi dưới hầm". Tú Anh nói: "Xin chớ nhớn đi chỗ khác thì xong, vì mấy ngày rày cơm cháo cũng không, còn sức đâu mà giao chiến với người". Mao Toại: "Không hề chi". Vội vàng cỡi trâu tuốt lên đài, múa gươm phụ lực với Phàn Khoái, mà đánh Ngân Liên Tử, Tú Anh cũng lên tiếp chiến.

Nói về Ngân Liên Tử, thấy Mao Toại bay ra khỏi hầm, lật đật lấy hột định hải châu liệng đánh Mao Toại. Tú Anh ngó thấy, giục ngựa tới trước, lấy hạnh huỳnh kỳ chỉ lên, làm cho định hải châu bay trở lại, Ngân Liên Tử thâu về, cả thua chạy dài, ngõ trông đến đài thiên môn, đằng có Hải Triều phụ tiếp, không dè đại số hết rồi nên gặp Lưu. Châu hai tướng phá trận thiên môn, vừa qua địa hộ phụ giúp, xảy gặp Ngân Liên Tử trước mặt chạy tới, bèn hươi thương đâm nhằm con mai huê lộc. Ngân Liên Tử té nhào xuống đất, đâm bồi một thương chết tốt. Phàn Khoái ngó thấy cả mừng, kêu nói: "Lưu đại ca! Anh lập được công lớn phải không?" Lưu Bang nói: "Hai đứa tôi đã phá được thiên môn rồi". Phàn Khoái nói: "Tôi cũng phá được địa hộ rồi". Tú Anh nói: "Liệt vị theo tôi đằng phá đài Nhơn Vực mà bắt Tần Thủy Hoàng, công ấy chẳng nhỏ". Chúng tướng nghe nói, người người điệu võ giương oai, tay múa binh khí, nhắm đài trung ương Nhơn Vực chạy tới (Nguyên trận Hỗn độn này, nhứt khí tam tài, trong có bát quái, phong, lôi, thủy, hỏa biến hóa vô cùng, vì có Lưu Bang là một người chơn mạng thánh chúa, chúng thần chẳng dám làm hại, ma quỷ không dám lại gần. Hải Triều thánh nhân tuy có phép, uẩn diệu vô cùng, muôn ngàn phép bửu, cũng chẳng dám sát hại, nếu trận này không có Lưu Bang đại phước thì đâu có thỉnh thần tiên gì cũng khó ra được).

Nói về Tôn Yên dẫn Tiêu Hà cùng một ngàn binh, rần rộ kéo đến đài Nhơn Vực, xa xa ngó thấy dưới đài, có sáu tên tướng Tần, cầm cây cày đất, trên đài có tướng huỳnh la, Thủy Hoàng ngồi giữa, bên tả Cam La, bên hữu Mông Diêm, cùng binh mã vô số. Tôn Yên cả mừng nói: "Mấy tên tướng Tần, đều là mấy con mãnh hổ đó, mình cũng chẳng sợ gì, quyết bắt cho được mà thôi". Nói rồi nạt một tiếng đánh vào, chúng tướng đang cày đất, thấy Tôn Yên đánh vào lật đật đốt linh phù, giây phút nổ lên một tiếng, đất động núi lay, tám phương bốn hướng đều có phi sa tẩu thạch lửa cháy rần rần, khói đen nghi ngút, ngoài thì nước chảy cuồn cuộn. Bọn Tôn Yên lúc ấy mới biết là trong trận lợi hại, nói: "Hèn chi Nam quân vương không dám phá, mà

sai bọn ta, bây giờ biết đi ngả nào?" Tôn Yên nói: "Chạy qua phía Đông là cửa sanh môn". Tiêu Hà nói: "Không xong, phía Đông sấm sét giăng giăng, ắt có yêu đạo ở đó", song Vương gia dặn rằng: "Cứ rượt giết sáu tướng, rồi tuốt lên đài bắt Thủy Hoàng, tự nhiên trận phá, chỉ bằng mình đánh vào trung ương hay hơn". Tôn Yên nói: "Phải". Rồi giục ngựa một lượt chạy thẳng lên đài, Thủy Hoàng xem thấy lật đật đốt bùa, bỗng đâu giữa trời thiên binh thiên tướng, áp xuống đông vô số, người cỡi rồng, kẻ ngồi cọp, những thú dị hình chưa từng ngó thấy, tay cầm binh khí áp lại phủ vây. Tôn Yên cùng Tiêu Hà hồn bất phụ thể, nói: "Mạng ta hết rồi!" Tức thì trên thiên môn, đều hiện nguyên hình, một con rồng vàng, một con beo vẫn bay lên trên không, chúng thần lui hết, hai người cả mừng chạy xốc tới nạt rằng: "Tần tặc chớ chạy?" Lúc ấy sáu viên tướng Tần thấy Tôn Yên chạy tới dữ tợn, lật đật quăng cày, tay cầm binh khí áp lại vây đánh Tôn Yên. Tôn Yên ở giữa qua lại xông đột đường như mãnh hổ, Liêm Tú Anh dẫn Lưu Bang và Mao Toại đánh tới đài Nhơn Vức, xảy nghe giông gió ồ ồ, khí mù mịt mịt. Tú Anh một ngựa xông qua hướng Nam thấy lửa cháy rần, chúng tướng nói: "Thế lửa dữ tợn làm sao tới được?" Mao Toại nói: "Không hề chi, ấy là phép ma của Hải Triều đó chớ không phải lửa thiệt đâu". Tú Anh lấy cờ hạnh huỳnh phát lên, tức thì lửa đều tắt hết, chúng tướng đồng giục ngựa đánh vào. Tú Anh lấy cờ hạnh huỳnh phát bốn phương tám hướng, phá đài Nhơn Vức.